

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Romanorum Pontificum Cum Reflexionibus
Historicis**

Kolb, Gregor

Augustæ Vindelicorum, 1727

VD18 14497719

Seculum Decimum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70934)

Seculum Decimum.

CXVIII. Joannes IX. Tiburtinus.

HABUIT initium Sedis suæ Joannes IX. annò ferè primò Seculi hujus, quod sanè tenebrosum, durum, tardum, plumbeum, ferreum ac sceleratum ab Historicis dictum fuit, quoniam ignorantia & scelera nimium quantum invaluerunt. Initium ferreum etiam Joanni fecit Sergius homo ambitiosus, contra quem Pontifex Concilium Ravennæ convocavit, in quo Stephani VII. acta reprobata, Formosi verò rursum sunt confirmata. Rejectione Berengario, qui Cæsaris nomen vi & armis sibi vendicarat, coronam Imperii à Joanne IX. impetravit Lambertus Hugonis Spoletani Ducis filius, in Germania interea Ludovico IV. Cæsare dicto. Caterum proposito anathemate prohibuit gravissimum illum abusum, quo Romani intellecta Pontificis morte ab aliquo tempore quamprimum cucurrerunt ad spoliandum palatium Pontificium. Atque hujus sui Decreti vigorem brevi ipse expertus est annò 904. aut 905, mortuus, Sedis 3.

CXIX. Benedictus IV. Romanus.

INTERD, Benedicti claustra, ex quibus teste Wione ad supremos honores evocatus est, maluisset latere, quam eos experiri tumultus, quibus Germania præcipue & Italia sunt concussæ; plures enim eo tempore de corona Imperii decertabant certamine Germaniæ Statibus lucuosissimo. Lucum augebant irruptiones pene annuæ ab Hunnis aliorumve barbarorum exercitu factæ. Bellorum proin turbis etiam Pontificum gesta adeò sunt oblivioni data, ut de Benedicto IV. aliisque hoc Seculo sequentibus Pontificibus parùm sit nobis relictum. De Benedicto enim hoc solum referunt, quod benignissimus fuerit in pauperes. Inter pauperum igitur luctus maximos tumulto illatus est anno 907. Sed.

CXX, Leo

CXX. Leo V. Ardeatinus.

UNUS ex eorum numero Pontificum, qui summum honorem reliquere D. Benedicti monasteriis, diebus tantum quadraginta Supremus Præsul fuit. Quo brevi temporis spatio, cum vir *Simplicius & Rectus*, uti dicebatur, immiscere sese nollet rebus ad cives potius, quam Clericos spectantibus, à Christophoro Cardinale, viro avaro, ambitioso & audacissimo de throno dejectus carcerique inclusus est: Christophorus verò septem mensium, nomine, non re Pontifex à Sergio primum monasterio inclusus, dein verò in carcerem missus satis concessit orbi non liquidis.

CXXI. Sergius III. Romanus.

TANDEM ambitio hujus Sergii Summum dignitatis attigit apicem, in quo Concilium à Joanne IX, Ravennæ collectum reprobavit, iramque suam in Formosum ante annos octo jam defunctum exercuit, confirmans gesta Stephani VII. Est hic Sergius ille, qui ex Marozia libidinosâ, sed simul admodum potenti scœmina suscepit filium, vel ob matris suæ potentiam etiam Pontificem creatum, & Joannem XI. nuncupatum. Eò usque tunc temporis ascenderunt scelera! sedit annis 3. mortuus 910. E Pontificum equidem numero expungunt eum nonnulli Historici; cum tamen plures eundem non omissum voluerint, ideo nos etiam eidem præter numeri augmentum encomii nihil dabimus.

CXXII. Anastasius III. Romanus.

PRÆTER eximie virtutis testimonium de Anastasio nobis relictum hoc memoriæ proditum est, quòd Episcopo Papiæ præter alia privilegia concesserit & istud, sedendi nimirum supra albicantem equum, & in Conciliis locum Pontifici occupandi proximum, sinistrum tamen. Summò locò fuit Anastasius annis 2. mortuus 912.

CXXIII. Landus, Sabinus.

SEDIT mensibus tantum 6. vix laudatus, vix laudandus; ut enim Theodoræ arroganti & libidinoso scorto non displiceret, Joannem ex Ravennatenfi Presbytero Archiepiscopum eligi curavit, parùm sollicitus

licitus de pastore ovium, cui cum lupa commune erat commercium. Non omittendum hic, quòd id tamen effecerit, ne Berengarius II. & Rudolphus Guidonis Comitum filii mutuis sese odiis & pugnis laceffere perrexerint.

CXXIV. Joannes X. Romanus.

EST hic ipse paulò antè memoratus Ravennæ Archiepiscopus Theodoræ operâ ad tantam dignitatem promotus ; quem tamen meliorem fecerunt arma ab eodem adversùs Saracenos adeò feliciter sumpta, ut ad internecionem omnes tanto duce sint deleti. Pugnae præsentissimi fuère Divi Apostolorum Principes Petrus & Paulus, quos sese vidisse victoriæ auspices tentatæ fidei testes professi sunt. Evidit hæc victoria Joannis X. & aliorum virorum Principum Christianorum animos, hi ut Legatos hunc ad Pontificem, ipse Oratorem Compostellam abire juberet ad D. Hispaniæ Apostolum Jacobum, pœnitentis Pontificis coram Deo futurum testem. Dedit tamen Deo luculentas pœnas pœnitens hic Pontifex, si non ob finem, saltè in fine ob turpe vitæ initium ; Marozia enim amans & amens, atque post exortam seditionem furens foemina, occiso Petro Pontificis fratre, Joannem ipsum in vincula dari jussit, in quibus brevi inventus est mortuus an. 928. Sedis 16.

CXXV. Leo VI. Romanus.

PACEM Leo ut Ecclesiæ redderet, vel redditam conservaret, omnem intendit curam ; à Victorello propterea ita laudatus est, ut majori encomio se idoneum reddere, eodem teste vix potuisset inter turbatissima hæc tempora. A seditionis tamen & novarum turbarum auctoribus post sextum Sedis mensem captus carcerique mancipatus diem suum extremum vidit in tenebris.

CXXVI. Stephanus VIII. Romanus.

INTER D. Benedicti cætus Religiosissimos Stephanus VIII. ita fuit confirmatus, ut armis & vitis ejus Seculi virtus ipsius potentior viam ad solium Pontificium, licèt arduam, invenerit ; in qua tamen Sede collocato

locato plus agere licuit eminus, quàm cominus. Spireneum enim Bohemiam Ducem ad Sacra Romana ejus hortatu adductum fuisse refertur. Romæ verò à seditiosis viris ita fuit impeditus, ut plura desiderare, quàm opere exequi licuerit per annos Sedis duos, quorum ultimus fuit 931.

CXXVII. Joannes XI. Romanus.

GUIDONIS Tusciæ Marchionis, aut potius Marozia ejusdem conjugis potentiâ conscendit Supremam Sedem. Adeò cumulatæ sunt tunc temporis Romæ scelera enormia; per unam foeminam scelerum matrem, quæ Guidone marito mortuo non est verita Hugonem Guidonis fratrem Romam vocare, ut cum eodem nuptias contraheret. Evenit verò, ut Albericus Marozia filius gravi alapa ab Hugone læsus, Romanis injuriam hanc nigro calculo notantibus, & Albericum ad arma corripienda cohortantibus, Hugo Romam fuerit ejectus, Joannes verò & Marozia in vincula dati. Occasione hac utendum ratus Romanus Orientis Imperator, liberrimum sacri Pallii usum pro Patriarchis suis obtinuit à Joanne XI. usum hunc brevi in abusum vertentibus cunctis in Oriente Episcopis. Ita Græca fides nec sensim nec sine sensu deficere coepit à Romana. In vinculis mortuus est Joannes an. 936. Sedis 5.

CXXXVIII. Leo VII. Romanus.

PACEM inter Hugonem Italia Regem, & Albericum Romanæ dittonis invasorem componere, sibi que mutuò conciliare, Clericis verò Romæ Monachisque amorem virtutis atque doctrinæ amicum de novo reddere pro viribus laboravit: inter arma enim bellaque tum externa tum civilia siluere nimium quantum virtus & scientia. Harum igitur vigorem ut excitaret, ex Cluniacensi Monasterio Romam vocavit Odonem Abbatem famam sanctitatis, eruditionis & eloquentiæ laude celeberrimum. Opus tamen bene coeptum ne perficeret, obstitit mors annò Pontificatus 3. Christi 939.

CXXIX. Stephanus IX. Germanus.

EX Germanis iisque paucis Pontificibus primus à populo legitimis Electoribus propositus, annitente plurimum Ottone I. Germano Imperatore, à Clericis denique non rejectus est. Quare summò odio ferebantur tum in Cæsarem, tum in hunc Pontificem Ger-

manorum oſores Itali, inter quos Albericus Romæ præfectus per ſuos ſatellites haud eſt veritus exorta publica ſeditione foedum in modum vulnerare Pontificis faciem. Dedit verò dignas pœnas tam Albericus quàm reliqui hoſtes ſacrilegi Ottoni Cæſari. Stephanus etſi publico plurimum ob accepta vulnera abſtinuerit, ſuo tamen intentus muneri Gallia viros Principes, & inter hos maximè Hugonem Capetum commovit, ut bellum Ludovico IV. ejus temporis in Gallia Regi non moverint. Similem in modum dum Italia Regem & Albericum componere fruſtra ſtudit, vitam exiit anno 943. Sedis 3.

CXXX. Marinus II. Romanus.

UT Eccleſiæ ſtatum ſuorum Anteceſſorum negligentia nonnihil deformatum reformaret, Principes Chriſtianos ad pacem dandam & conſervandam animavit, unde nomen *Pacifici Papæ* adeptus eſt, & Ottoni I Cæſari pergratum fecit. Clericos etiam & Monachos ejusdem ſæculi injuriâ valde diſſolutos ſui officii ſeriò commonefecit miſcens conſilia præceptis, timorem amori. Prophetiæ dono præditum fuiſſe ex eo patere ait Welſerus, quòd Adalberoni Auguſtæ Vindelicorum Epifcopo mortem, D. Udalrico autem ejusdem urbis & Diœceſis ſupremam mitram prædixerit. Sux etiam ipſe præcius mortis extinctus eſt anno 946. Sedis 3.

CXXXI. Agapitus II. Romanus.

LUDOVICUM IV. Gallia Regem cum Hugone Capeto iterum decertantem conſiliis juvit & Conciliis, quæ tum in Gallia, tum Romæ ejus certaminis & belli cauſâ inſtituit. Sublato per venenum Lothario Italia Rege Berengarius coronam rapuit. Contra hunc igitur in ſuppeticas vocavit Agapitus Ottonem. Verùm venienti Ottoni obſtitit Albericus Germanorum præcipuè hoſtis, quo deſuncto ejusdem filius Octavianus Romanum dominium ſibi attribuit ſantum facturus ex profano in ſacrum ſolium, quod poſſedit Agapitus annis 9, mortuus 955.

CXXXII.

CXXXII. Joannes XII. Thuscus.

ALBERICI filius vix octodecim annorum juvenis armis potissimum occupavit D. Petri cathedram, cui ne schisma noxium oriretur, consensere tandem electores legitimi inter duo mala minus eligentes. Vocatus ab hoc Otto I. contra Berengarium & ejus filium Adalbertum venit, foedusque cum Joanne XII. ante aram pepigit dicto utrinque Sacramento. Præter alia ornavit foedus hoc corona, quam Joannes Ottoni imposuit. Verum vix in Germaniam redierat coronatus Imperator, adeo terruit Joannem Berengarius, ut cum hoc amicitiam junxerit summè Ottonis partibus contrariam. Venit igitur vice altera cum exercitu Otto, & vicit Berengarium, quem unà cum conjugè in Bavariam misit in captivitate moriturum. Conciliabulo dein convocato Joannem XII. deponi curavit, ejusdem in Sedem evecto Leone Romanæ Ecclesiæ Protonotario. Vix altera vice Româ redierat Cæsar, Joannes Romam revocatus redijt, collectoque Concilio Leonem sacris vestibus exiit laicorum numero eos restituens, quos Leo non legitimus Pontifex consecrâsse visus fuerat. Tum verò Joannes XII. tanquam re præclare gesta in locum extra urbem peramænum se conferens mortis locum invenit; ab ignota enim manu de nocte percussus paulò post extinctus est anno 964. Sed. 9.

CXXXIII. Benedictus V. Romanus.

SUBLATO Joanne XII. Benedictus V. à Clericis Romanis electus est, cum in Umbria Berengarii partes reliquas oppugnaret Otto Cæsar, qui auditò de novi Pontificis electione nuntiò vehementer commotus quamprimum Romam contendit, Leonem VIII. per vim intrusum Pontificem per vim conservaturus; Benedictus proin Pontificia dignitate præsentè Cæsare exutus, & ab eodem in Germaniam ductus, Hamburgi est mortuus anno 965. non sine fama sanctitatis. Prophetam & Martyrem suum per plura Secula dixere & coluere Saxones, quo nomine venere omnes quondam latè circa Albim dispersi populi. Eodem anno mortuus esse fertur Leo Pseudo-Pontifex, qui,

qui, si sit habenda fides Luitprando Historico schismatico Ottonis I. adulatori compertissimo, jus eligendi Pontificem in Ottonem ejusque Successores penitus transtulit, eisdemque omnia restituit, quæ quondam Imperatores Ecclesiæ donavere, aut potius ad se nunquam pertinuisse declaraverunt, verbis & litteris summam hominum fidem merentibus. Verum hac de re reflexiones hujus Seculi videbimus.

CXXXIV. Joannes XIII, Romanus.

AROFREDO urbis Consule pulsus Capuam venit, ubi humanissime est exceptus à Pandulpho ejusdem Duce, qui etiam Joannem fratrem suum cum copiis auxiliariis misit, ut Joannes Joannem propugnaret; & sanè à Joanne Pandulphi fratre Rofredus victus & occisus bello civili finem imposuit. Is ipse Joannes Dux ab hoc Pontifice gratitudinis causâ Archiepiscopus creatus est omnium in Italia inferiori Archiepiscoporum primus. Verum accepto de turbis in Italia nuntiò Cæsar tertio Romam venit, severissimam de rebellibus sumpturus vindictam, editis exemplis extremæ severitatis plenis. Idem Imperator Pontifici Ravennam aliasque à Berengario ereptas urbes & oppida restituit confirmans simul relicta à Pipino, Carolo M. ac Ludovico Pio diplomata. Pontifex verò Ottone II, in Romanorum Regem inaugurato, Germaniam simul & Italiam lætitiâ & festivis acclamationibus implevit. Perceptum exinde Pontificis solatium auxerunt datæ de Micislai Polonorum Ducis ad Orthodoxa Sacra conversione literæ: missis proin in eam vineam novis operariis, ipse Operariorum maximus promissum accepit denarium anno 972. Sedis 6.

CXXXV. Donus seu Domnus II, Romanus.

MENSIBUS tantum tribus Christi Vicariatum egit ab Historicis nonnullis è numero Pontificum omnino exclusus, à nobis nequaquam excludendus; cum eum non omiserint C. Baronius alique fide Scriptores dignissimi. Præter obiti tamen muneris tempus brevissimum aliud de eodem ferè reliquere nihil, contenti, nî fallor, non vituperatum fuisse ab ejus ævi Historicis in vituperia quorundam Pontificum plus æquò pronis.

CXXXVI.

CXXXVI. Benedictus VI. Romanus.

ANNO uno cum aliquot mensibus tantum fuit Pontifex; ne enim longiori tempore præffet Romanus Ecclesiæ Romanæ, impeditur Cincius, ejusdem popularis Romæ pene cum Benedicto natus, extremæ malitiæ vir, qui, urgente Francone Feruzio Cardinale Diacono, Benedictum compedibus constrictum, ut fides est, jugulavit. Tum ipse Franco Summæ Sedis inuasor Bonifacii VII. nomen sibi adscivit indignissimum hoc nomine & Sede; de qua tamen post unum tantum & tertium mensem dejectus, spoliato clam Vaticani templo, Constantinopolim fugit fur sacrilegus.

CXXXVII. Benedictus VII. Romanus.

EPISCOPUS Sutrii & S. R. E. Cardinalis Ecclesiæ statum velut sub monstruoso capite corpus ægrum miseratus omnem movit lapidem, ut Franconem Antipapam Bonifacii VII. nomen usurpantem de Pontificia Sede deiceret. Respondit labori suus eventus exoptatissimus; ea de causa Clerici Electores indictis legitimis comitiis eundem judicârunt dignissimum, qui indignum locò removerat. Confirmatus itaque Pontifex Benedictus, animum ad componendos quorumvis Sacerdotum mores temporum, aut potius hominum iniquitate vehementer corruptos, convertit: dumque adeò salubribus intentus erat negotiis, à variis Regum aulis Romam missæ venerunt litteræ, quibus Micislai Polonorum Ducis, Haraldi Danorum Regis, & D. Eduardi Anglorum pariter Regis mors nuntiabatur. Inter quos Haraldus Romana Sacra primus suo regno inexit.

Eodem ferè tempore Imperatores gemini mortis imperiò coronas deposuerunt, Constantinopoli scilicet Tzimises; Romæ verò Otto II. utrumque, ut rumor fuit, veneno sublatus: quorum ultimi fata ansam dedissent novæ seditioni ob diversa eligendi Cæsaris desideria, Germanis Germanum, Italis Italum postulantibus, nisi Benedictus vel causæ æquitate, vel Ecclesiæ necessitate commotus pro Germanis stetisset ipse Romanus. Otto igitur III. Cæsar electus Imperium Romanum moderari cœpit; dum Romanam Ecclesiam gubernare fere desuit Benedictus anno nempe 984. Sed. 9. inter felicissimos hujus Seculi Pontifices numeratus, ob morum sanctitatem, & annorum multitudinem.

CXXXVIII. Joannes XIV Papiensis.

VIX Franco seu Bonifacius VII. mortem Benedicti VII. intellexerat, quamprimum relicta Constantinopoli Romam reversus collectis pessimorum sociorum copiis, Joannem Pontificem cepit, captumque S. Angeli munimento includi jussit, quo in carcere quatuor mensium inedia extinctus fuit. Corpus mortui in patenti loco propositum fuerat universo populo ab eodem Bonifacio, ne Joannis Cæsarisque partes deliberarent de restituendo suam in Sedem Pontifice, è qua Divina Nemesis, nemine opinante, deiecit Bonifacium post menses 4. cum sedisset Joannes annò 1. mortuus 985. Cadaver Bonifacii universorum contemptui ac ludibriis expositum, vix tandem sepulchrum invenit, postquam, teste Oldoino, diebus aliquot publico in foro inhumatum aliis lætum, aliis triste spectaculum præbuit.

CXXXIX. Joannes XV. Romanus.

A B initio Pontificatus sui Crescentium Nomentanum Consulem Romanum hostem timuit, à quo Româ Tusciam abire compulsus, sed demum, datò & acceptò fidei juramento Romam reversus est. Ea ætate D. Adalbertus Boëmis atque Hungaris Apostolus missus D. Stephanum natum sacrâ Baptismatis undâ abluit; in Gallia verò Hugone Capeto Rege volente, Arnulphus Rhemis Archiepiscopus à conciliabulo fuit depositus. Verùm aliud Rhemis Concilium indixit Pontifex, in quo Sedis suæ quamprimum restitutus erat Arnulphus Joannis mandato Rege non obtinente. Miratus est tam promptam Hugonis obedientiam Romanus Præsul, quem ob hoc aliavè in Ecclesiam insignia merita verè regia, *Ecclesie Defensorem, & statûs Restauratorem cognominavit.* Eodem anno mortuus est Pontifex & Rex, nimirum 996. Sedis 10.

CXL. Gregorius V. Suevus.

O TTONIS Suevorum ac Saxonum Ducis filius, Ottoni III. Imperatori sanguinis propinquitate proximus, D. Benedicto exoptatus venit alumnus, ex cujus Religioso Ordine Romam vocatus, Pontifexque electus, relicto Brunonis nomine, Gregorius V. dici maluit. Romæ dum Ecclesie universæ præesse cœpit, extremos hostes

hostes sibi adversari expertus est; inter eos eminuere maximè Crescentius Nomentanus Consul, & Philogatus. Placentiæ Episcopus Joannis XVI. Pontificis nomine vocari cupiens, Placentinæ Ecclesiæ Dioecesi neutiquam contentus, totius Orthodoxi orbis sacros falces ambiens. Verùm ab Ottone III. Romam cum Germanorum exercitu properante, uterque captus, uterque justò supplicio punitus; Crescentius nempe vitâ, Philogatus verò oculis orbatus. Rebus Romæ hoc modo compositis, Ottonem III. Romanorum Imperatorem coronavit Gregorius; Secuta est Imperatoriam coronam Bulla, à Concilio Episcoporum etiam laudata, in qua jus eligendi Romanorum Imperatorem solis Germaniæ Viris Principibus est concessum. Ita longè verior Authorum habet sententia, licet alii, præsertim heterodoxi, in longè diversam abeant sententiam, quibus sentire lube; quod placet, ut suam salvent sectam nunquam salvandam. Salutis verò attigit metam Gregorius anno 999. Sedis 2.

Reflexiones Historiæ supra Seculum X.

PAUCIS expediri possunt Reflexiones supra hoc Seculum Decimum, malis artibus & moribus ipsorum etiam quorundam Romanorum Pontificum valde obscuratum, quos à priorum vestigiis procul recessisse veritas Historica palàm profitetur, ut cuique suum tribuat: laudes nempe laude dignis, vituperia vituperandis. Id dolendum tamen, quod Orthodoxorum Historicorum sinceritate nimium abutantur non Orthodoxi Scriptores; vituperia enim augent crassis ignorantibus, dum ferè omnes hujus Seculi Romanos Pontifices veriùs denigrant, quàm describunt. Inter eos Scriptores locum sibi procul dubio vendicavit Hübnerus, calumniator Romanorum velut mercede conductus, cui mercenario etsi concedendum sit, hoc Seculo pejores fuisse quosdam Pontifices quàm Seculis reliquis omnibus; concedendum sibi tamen minimè existimet, quod perinde Romana Ecclesia vel agat rimas, vel patiatur ruinas: firmiori quippe ipsa innititur fundamento, quàm ut paucorum Præfulum sceleribus possit subruì. Fateor equidem, ab Ecclesiæ Romanæ fundamentis, tanquam solidos omnino lapides, excludendos non esse, utpote quibus

quibus in D. Petro si non omnino singulis, certè universis ipse author veræ Ecclesiæ Christus Servator omnium hæc verbis dixit: *tu es Petrus & super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam*; verùm aliud est etiam positum fundamentum Ecclesiæ: unde verbis illis junxit proximè hanc clausulam: *& portæ inferi non prævalent adversus eam*. Matth. 16. Petrus nimirum, aut si mavis, *Petra* illa fundata fuit supra *Petram* aliam, eamque inconculsam ac inexpugnabilem, de qua D. Paulus 1. Cor. 10. hæc habet: *Petra autem erat Christus*. Hinc Romana Ecclesia, hujus æternæ veritatis ac soliditatis probè memor, diebus per anni decursum cuius Apostolorum sacris canendo repetit ea Pauli oracula, quæ ad Ephesios epistolæ suæ c. 2. dedit: *Ergo jam non estis hospites & advena, sed estis cives Sanctorum & domestici Dei: super edificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum ipso Summo Angulari Lapide Christo JESU, in quo omnis edificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino: in quo & vos coedificamini in habitaculum Dei in Spiritu.*

Hæc tibi, Hübner, cum fortè non sufficiant, addam pauca alia. De tegendæ nimirum hic etiam sunt ignorantia & errores tui, quos tribus his numeris annotare lubet:

- I. Joannes X. naturalis fuit filius Landi Pontificis.
- II. Joannes XII. commisit incestus, dæmones in suppetias vocavit, & demum occisus est in adulterio.
- III. Leo VIII. constitutus fuit Supremus Pontifex ab Ottone I. & dehinc foedus fuit initum inter utrumque, ut deinceps semper eligerentur Pontifices Romani à Germanis Imperatoribus.

Responsio I. ad I.

JOANNEM X. naturalem filium fuisse Landi Pontificis, in solo Hübnero inveno, reliqui Historici omnes conveniunt, Joannem X. Romæ natum fuisse ex stemmate Cinciorum, cum tamen Landus fuerit Sabinus Cinciis nequidem sanguinis vel affinitatis propinquitate conjunctus Scribit quidem Platina, Sergium III. fuisse genitorem Joannis X. quem ipse suo ordine nominat XI. sed non magis quàm Hübnerus Joannis natales ignorasse, & ideo tam turpiter errasse dicendus est: fuissent enim Joannes XI. & XII. ex Sergio fratres, cum utrumque Platina referat fuisse Sergii III. natum;

natum, quæ fabula tamen nec ipsis heterodoxis placet Historicis. An igitur Platina vel Hübnerus plus errarit, Hübnero discutiendum relinquo, Hübneri profectò error ex hoc etiam patet apertius, quòd Joannes X. immediatus Successor fuerit Landonis seu Landi Pontificis, qui quatuor tantùm mensibus sedit, non negante Hübnero. Durante igitur Pontificatu Joannem non genuit; non fuit itaque Pontificis filius. Sed nec ante genuisse potest, cum fortè senior, aut non multùm junior fuerit Landone Joannes X.

Responsio II. ad II.

IOANNEM XII. juvenem fuisse Veneris voluptatibus & flagitiis aliis deditum, plerique fatentur. Inter eas autem voluptates aut flagitia numerari etiam incestus, & cum malis geniis commercia, nec Platina, nec Suibertus meminere; cum tamen uterque nimium liberalis fuerit in quorundam Pontificum enarrandis vitiis. Sed nec viginti alii à me lustrati Historici verbum expresse. Solum itaque Hübnerus, vel unà cum ipso malæ fidei socii scelera sceleribus augent, non contenti iis augmentis, quæ Ottonis I. tempore tum à Germanis, tum ab Italis adjecta sunt, ut Ottonem I. & hujus Successores contra Romanos Pontifices animarent, zelò adducti quidem ex parte laudatissimò, excessus tamen & hyperboles ex parte altera non evitantes.

An in adulterio deprehensus, & lethali vulnere percussus octavo demum die interierit Joannes hic, dubitat Platina. Post acceptum in capite vulnus, manu prorsus ignotâ, mortuum brevi fuisse, scribunt ferme omnes. Instar Evangelicæ Veritatis cum Suiberto deprehensum & occisum fuisse in adulterio Hübnerus, fornicationum, adulteriorum & incestuum fictor & scriptor accuratissimus.

Responsio III. ad III.

ETSI Leo, dictus VIII. edidisset Constitutionem, qua potestatem concessisse videri posset Ottoni I. eligendi Summum Pontificem, nullius tamen fuisse aut esse roboris, ex eo etiam constat capite, quòd Leo hic nunquam fuerit legitimus Pontifex; non enim Benedictus vel à Cæsare, vel ab ullo alio deponi potuit; nec, si potuisset deponi, servato juris ordine fuisset depositus; cum legitimè non fuerit citatus, nec latâ aut promulgatâ sententiâ legibus conformi condemnatus; quæ & alia forsitan maximi momenti in jure vitia observârunt Juris periti; quorum tamen

argumentis hinc haud opus est nobis; ostendunt enim Historici complures, Constitutionem geminam, nomine Leonis VIII. editam, esse plusquam ob- & subreptitiam. Adscititiam prorsus esse & conficiam, duplici in loco demonstrat ex variis circumstantiis Henricus Spondanus Presbyter Romanus, in cuius compendio, ex C. Baronii Annalibus collecto, vide annum 774. & 964. Non habent idcirco quicumque Romanorum Pontificum hostes, cur multum sibi placeant, aut gratulentur hoc Seculo decimo. Aspersa est quidem macula Romanæ Sedi à quinque hujus Seculi possessoribus, viâ violentiæ, non juris ad tantam dignitatem evectus; fuerunt verò eodem hoc Seculo ferè viginti alii, non vi aut metu, sed liberè electi Romani Præsules, quorum verè Pontificia virtus paucorum vitiiis merito præplacere potest. Certè etiam inter Reges atque Imperatores, decem præsertim primorum Seculorum, si vel semissis tantum bona inveniretur, longè magis placeret orbi universo universa Imperatorum & Regum summa. Licet igitur magna ex parte Seculum hoc ferreum & plumbeum absque injuria dici queat; magna tamen etiam ex parte aureum vocari meretur tum ob illos ipsos majori longè numero meliores Pontifices, tum etiam ob satis magnam copiam Imperatorum, Regum, aut aliorum hoc Seculo omni genere virtutis conspicuorum virorum ac foeminarum, quorum successu temporis multi in Album Divorum fuerunt relati, plures verò referri promeriti. Eorum ego catalogum lectorum oculis hinc aperio;

1. S. Mathildis Ottonis I. Imperatoris M. Mater.
2. S. Adelhaidis hujus Ottonis I. Imperatrix.
3. S. Bruno hujus ipsius Ottonis I. germanus frater, Archiepiscopus Colonienfis.
4. S. Robertus Rex Galliaè adhuc vivus claruit miraculis.
5. S. Olaus Norvvegiaè Rex & Martyr.
6. S. Henricus hoc Seculo Bavariaè Dux, altero Seculo Imperator Virgineus.
7. S. Cunigundis D. Henrici Conjux Augustissima, & castissima Virgo.
8. S. Stephanus Hungariaè Rex, D. Henrici Imperatoris affinis proximus.
9. S. Emericus D. Stephani, & Giselaè Sororis D. Henrici Imp. filius.
10. S. Wenceslaus Bohemiaè Dux.
11. S. Rudolphus Burgundiaè Rex.

DD.

DD. Episcopi.

12. S. Heribertus Archiepiscopus Colonienfis.
13. S. Conradus Episcopus Constantienfis.
14. S. Udalricus Episcopus Augustanus.
15. S. Wolfgangus Episcopus Ratisbonenfis.
16. S. Bernardus Episcopus Hildeshemienfis.
17. S. Lambertus Ultrajectenfis Episcopus & Martyr.
18. S. Elias Valesiæ Comes & Episcopus.
19. S. Quarinus ejusdem Valesiæ Comes & Episcopus.
20. S. Adalbertus Episcopus Pragenfis.
21. S. Ado Episcopus Viennensis in Gallia.
22. S. Dunstanus Archiepiscopus Cantuarienfis in Anglia.
23. S. Gerardus Episcopus Morisinenfis in Hungaria.
24. S. Osvaldus Episcopus Wigornienfis in Anglia.
25. S. Sifenandus Episcopus Compostellanus.

DD. Fundatores Ordinum, & alii viri Religiosissimi.

26. S. Romualdus ex Ravennatenfi Duce Camalduensium Fundator & Abbas.
27. S. Bonifacius (ab altero diversus) D. Romualdi discipulus, Ottoni III. Imperatori sanguine junctus, Apostolus Prussorum & Sclavorum.
28. SS. Benedictus & Joannes D. Romualdi uterque discipulus, & socius D. Bonifacii in Prussia & Sclavonia.
29. S. Odo Cluniacensis Abbas.
30. S. Odilo D. Odonis in Officio Successor.
31. S. Stephanus Auctor Ordinis Grandimontensium in Gallia.
32. S. Medericus Abbas Parisienfis.
33. S. Goar in Episcopatu Trevirenfi Sacerdos secularis.
34. S. Colmannus, in Palæstinam profecturus, in Austria innocentissimè suspensus.

Omitto hîc multas inter Virginum cœlestium choros receptas Virgines, nec non mulieres alias, virtute viris majores. In hunc igitur catalogum suos conjiciant oculos præsertim Germani lectores, quibus hoc Se- culum X, minimè fuit plumbeum aut ferreum, sed argenteum & aureum,

tot Divorum etiam Augustissimorum sanctitate plusquam aurea inter priora Secula effulgens. Huc figant obtutum & mentis aciem Saxones, in quorum tunc vel regno vel regione nati & educati sunt Ottones tres Imperatores Romanæ Ecclesiæ additissimi virtutum & doctrinæ à Lutheri doctrina & virtutibus longè diversarum cultores verè semper Augusti. In his & aliis certè auro quovis splendidius fulsit Romana Religio, etli eam suis moribus minùs commendarint pauci, neque intrusi Pontifices per annos admodùm paucos, nec vitâ nec Sede tanta digniores longiùs, de quibus illud Matth. 23. nobis ore Divinissimo dictum fuisse videri potest: *super cathedram Moysi sederunt Scribæ & Pharisei: omnia ergo quæcunque dixerint vobis, servate & facite: secundum opera vero eorum nolite facere.* Nec minùs illud Matth. 7. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos.* Fructus autem optimos cum reliquerint nobis per hæc decem Secula Pontifices Romani numerò plures, quàm centum & triginta: hinc nos relictis paucis malis, vestigia sequemur tot *Bonorum Pastorum*, quorum vox unanimis & per tot Secula fuit constans ac perpetua: *exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.* Joan. 13.

Seculum Undecimum.

CXLI. Sylvester II.

SI Germanos super Sylvestri II. natalibus & patriâ consulamus, Germani Germanum; si Gallis aures præbeamus, Galli Gallum Aquitanum dicunt, lite pendente inter utrosque. Ex Religiosissimo D. Benedicti Ordine eundem fuisse fatentur omnes. Quantus verò fuerit, æquus, nisi fallar, arbiter æstimavit Hugo Capetus Gallorum Rex, stemmatis Capetingorum primus, cujus operâ Sylvester, tam temporis Gerbertus vocatus, Rheimsibus Archiepiscopus est datus, remoto tantisper ab ea Sede Archiepiscopali Arnulpho Archiepiscopo. Verùm si fides hac in parte sit C. Bellarmino, tanquam indignus tanto honore, jubente Joanne XV. Pontifice ab Ecclesia Rhemenfi remotus Gerbertus, tum demum Ecclesiam verè diligere cœpit, dum ejusdem Primatum tenere licuit. Ottoni III. Imperatori summas grates habuit, cujus favores a deo sibi conciliare noverat, ut relicta Gallia autoritate Cæsaris Germanis
gratus.